

Rechtbank van eerste aanleg te Gent, vonnis van 13 februari 2014

Incidentele erkenning Pakistaans echtscheidingsvonnis – Artikel 22 WIPR – Weigeringsgronden artikel 25 WIPR – Geen verstoting – Erkenning huwelijksakte – Artikel 46 WIPR – Geen bigamie – Erkenning geboorteakte – Artikel 62 WIPR – Artikel 27 WIPR

Reconnaissance incidente d'un jugement de divorce pakistanais – Article 22 CODIP – Motifs de refus article 25 CODIP – Pas de répudiation – Reconnaissance de l'acte de mariage – Article 46 CODIP – Pas de bigamie – Reconnaissance de l'acte de naissance – Article 62 CODIP – Article 27 CODIP

A. R. nr. [...]

De rechtbank nam inzage van de stukken, waaronder het hieraan gehecht verzoekschrift, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 7 maart 2013 en de conclusie van de verzoekers neergelegd ter zitting van 5 december 2013.

De verzoeker en de raadsman van de verzoekers werden gehoord tijdens de terechtzittingen van deze rechtbank en kamer (in raadkamer) van 5 december 2013, waarna de debatten gesloten werden.

Ter terechtzitting van 16 januari 2014 werd het gunstig schriftelijk advies van het openbaar ministerie door eerste substituut-procureur des Konings Guy Baesen neergelegd, waarop niet gerepliceerd werd en de zaak in beraad genomen werd.

Relevante feiten en voorwerp van de vordering

De verzoeker heeft de Belgische nationaliteit en de verzoekster heeft de Pakistaanse nationaliteit.

Ze zijn met elkaar gehuwd in Gujrat (Pakistan) op 20 maart 2005.

De verzoeker is op 16 maart 2006 Belg geworden (zie stuk 7 verzoekers, brief van de FOD Justitie).

De verzoekers hebben inmiddels 3 kinderen: R., geboren te [...] op [...], I., geboren te [...] op [...] en M., geboren te [...] op [...].

De twee oudste kinderen verkregen op 16 november 2009 de Belgische nationaliteit nadat de verzoeker (hun vader) ook de Belgische nationaliteit verworven had.

Bij het verzoek tot het afleveren van de Belgische paspoorten van de twee oudste kinderen werden de verzoekers geconfronteerd met een weigering van de Belgische ambassade in Islamabad. Aangezien het huwelijk tussen de verzoekers niet als geldig werd aanvaard werden de geboorteaktes niet erkend aangezien de afstamming van de kinderen niet vaststond.

De verzoeker was vóór het huwelijk met de verzoekster gehuwd geweest en uit de echt gescheiden volgens het Pakistaans recht. Er worden problemen gemaakt omdat de verzoeker de in het Pakistaans recht bestaande wachttermijn om opnieuw te huwen gelijk aan 90 dagen niet zou gerespecteerd hebben. Volgens de verzoekers geldt deze wachttermijn evenwel enkel voor de vrouw en niet voor de man omdat deze enkel werd ingevoerd om afstammingsproblemen te vermijden. Verder verwijzen de verzoekers naar het feit dat ze al 8 jaar gehuwd zijn, samen 3 kinderen hebben en dat de verzoeker jaarlijks meermaals zijn echtgenote en kinderen in Pakistan gaat bezoeken. De toestand wordt wel onhoudbaar aangezien het in Pakistan onaanvaardbaar is dat een vrouw zonder echtgenoot leeft.

Aangezien het huwelijk dient erkend te worden, menen de verzoekers dat ook de geboorteaktes van de drie kinderen kunnen erkend worden.

De verzoekers vragen concreet:

- hun huwelijk afgesloten te Gujrat (Pakistan) op 20 maart 2005 te willen erkennen;
- de geboorteaktes van de kinderen R. S. U. (geboren te [...] op [...]), I. S. U. (geboren te [...] op [...]) en van M. S. U. (geboren te [...] op [...]) te willen erkennen;
- de kosten ten laste te leggen van de Belgische Staat.

Na advies van de procureur des Konings van 26 september 2013 zetten de verzoekers hun argumentatie uiteen (in hun conclusies neergelegd ter terechtzitting van 5 december 2013) omtrent de eerdere echtscheiding van de verzoeker (argumentatie die ertoe zou leiden dat de verzoeker geen bigaam huwelijk zou gesloten hebben). De verzoeker meent dat er geen sprake was van een verstoting in de zin van art. 57 WIPR. Alleen de criteria van art. 25 WIPR zouden gecontroleerd moeten worden. Omtrent de erkenning van de geboorteaktes ontwikkelen de verzoekers een argumentatie in ondergeschikte orde: voor het geval de rechtbank toch zou oordelen dat er sprake is van een polygaam huwelijk geldt de relatieve of verzachtende werking van de openbare orde (onder verwijzing naar het arrest van het GWH van 26 juni 2008 waarbij er gesteld wordt dat er geen onderscheid kan gemaakt worden tussen kinderen geboren binnen een polygaam huwelijk en andere kinderen). Verder verwijzen ze naar het feit dat een niet erkenning van het huwelijk en de geboorteakte zeer onrechtvaardigde gevolgen zou hebben.

Bovendien is het voor de verzoekers geen optie om de zaak te proberen regulariseren door de verzoeker eerst uit de echt te doen scheiden van zijn eerste echtgenote en nadien opnieuw te doen huwen met de verzoekster: voor de Pakistaanse autoriteiten is hij immers reeds met de verzoekster gehuwd. In België huwen is evenmin een optie vermits de verzoekster geen celibaatsattest zal kunnen voorleggen omdat ze in Pakistan reeds met de verzoeker gehuwd is. Gelijkwaardige problemen doen zich voor wat betreft de afstamming ten aanzien van de drie kinderen.

Beoordeling

1. Incidenteel: is de verzoeker naar Pakistaans recht uit de echt gescheiden en is deze echtscheiding erkenbaar?

Alvorens te kunnen oordelen of het huwelijk van de verzoekers voor erkenning in aanmerking komt, dient eerst nagegaan te worden of de verzoeker die eerder gehuwd en gescheiden is,

effectief naar Pakistaans recht uit de echt gescheiden is en of deze echtscheiding in België erkenbaar is. Zoniet kan zich een probleem van bigamie stellen.

1.1. Het wettelijk kader van de erkenning van vreemde echtscheidingsvonnissen / echtscheidingsakten

Aangezien geen multilaterale noch bilaterale verdragen tussen België en Pakistan de erkenning regelen van het ter beoordeling liggend ‘echtscheidingsvonnis’ is het ‘gemeen’ erkenningsrecht zoals opgenomen in het WIPR van toepassing.

Volgens art. 22, 2e lid WIPR wordt een buitenlandse rechterlijke beslissing in België geheel of gedeeltelijk erkend zonder dat hiervoor de procedure in art. 23 WIPR moet worden gevolgd (de zogenaamde erkenning van rechtswege).

Volgens art. 24 WIPR dient deze rechtbank te beschikken over de volgende stukken:

1. een uitgifte van de beslissing die volgens het recht van de staat waar ze is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan;
2. in geval van een verstekbeslissing, het origineel of een voor eensluidend verklaard afschrift van het document waaruit blijkt dat het stuk dat het geding heeft ingeleid of een gelijkwaardig stuk volgens het recht van de staat waar de beslissing is geweest aan de niet verschenen partij is betekend of ter kennis gebracht;
3. enig document op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de beslissing, volgens het recht van de staat waar zij is geweest, uitvoerbaar is en betekend of ter kennis gebracht is.

Art. 25 WIPR schrijft voor dat de buitenlandse rechterlijke beslissing niet wordt erkend indien:

1. het gevolg van de erkenning of van de tenuitvoerbaarverklaring kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde; bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die aldus worden veroorzaakt;
2. de rechten van de verdediging zijn geschonden;
3. de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken;
4. zij, onverminderd art. 23 § 4, overeenkomstig het recht van de staat waar zij werd gewezen, nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel;
5. zij onverenigbaar is met een in België gewezen beslissing of met een voordien in het buitenland gewezen beslissing die in België kan worden erkend;
6. de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen met hetzelfde onderwerp;
7. de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering;
8. de bevoegdheid van de buitenlandse rechter uitsluitend gegrond was op de aanwezigheid van de verweerder of van goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de staat waartoe die rechter behoort;

9. de erkenning in strijd zou zijn met de weigeringsgronden bedoeld in de artikelen 39, 57, 72, 95, 115 en 121 WIPR.

Art. 25 § 2 WIPR stelt ook expliciet dat in geen geval het buitenlands vonnis ten gronde mag worden herzien.

In ‘*afdeling 5. Huwelijksontbinding en scheiding van tafel en bed*’ zijn in art. 57 WIPR bijkomende weigeringsgronden voorzien voor het geval we te maken hebben met een vreemde echtscheidingsvorm die gemeenzaam ‘*verstoting*’ wordt genoemd (de wet omschrijft het als: “*een in het buitenland opgestelde akte die de wilsverklaring van de man om het huwelijk te ontbinden vaststelt zonder dat de vrouw een zelfde recht had*”).

Een dergelijke vorm van ‘echtscheiding’ kan in principe in België maar worden erkend als aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan (art. 57 § 2 WIPR): 1. de akte is gehomologeerd door een rechter in de staat waarin zij is opgemaakt, 2. geen van de echtgenoten had op het tijdstip van de homologatie de nationaliteit van een staat waarvan het recht die vorm van huwelijksontbinding niet kent, 3. geen van de echtgenoten had op het tijdstip van de homologatie zijn gewone verblijfplaats in een staat waarvan het recht die vorm van huwelijksontbinding niet kent, 4. de vrouw heeft de ontbinding van het huwelijk op ondubbelzinnige wijze en zonder enige dwang aanvaard, 5. tegen de erkenning geldt geen enkele weigeringsgrond als bedoeld in art. 25 WIPR.

1.2. De voorgaande regels toegepast op het concrete geschil

a. De feiten

De verzoeker is voor een eerste maal gehuwd geweest, namelijk met S. dochter van M. A.

Dit huwelijk werd bij vonnis van 31 oktober 2005 ontbonden nadat een akte van scheiding op 9 maart 2005 werd afgegeven door de verzoeker aan mevrouw S. (zie stuk 25 verzoekers). Een afschrift van deze akte van echtscheiding werd voorgelegd aan de Union Council nr. 107 voor zitting en beslissing.

a. Het voor erkenning voorliggende vonnis is gewezen op tegenspraak, de vereiste documenten werden voorgelegd

Naar het oordeel van de rechtbank kan er geen discussie over bestaan dat het Pakistaans echtscheidingsvonnis gewezen is op tegenspraak. Dit blijkt uit stuk 25 van de verzoekers die een gelegaliseerde vertaling omvat van het echtscheidingsvonnis.

De vereiste gelegaliseerde en in het Nederlands vertaalde documenten van het ter beoordeling liggende vonnis worden voorgelegd.

b. Is er sprake van een huwelijksontbinding in de zin van art. 57 WIPR waardoor bijkomende controlegronden gelden?

Sedert de invoering van het WIPR moet onder ‘*ontbinding van het huwelijk gegrond op de wil van de man*’ zowel de eenzijdige verstoting (talak) als de verstoting met vergoeding (khol) worden begrepen (Advies Raad van State, *Parl. St. Senaat 2001-02*, nr. 2-1225/1, 280-284). Naar het oordeel van deze rechtbank is het niet de vraag of er sprake is van een verstoting of

geen verstoting maar wel of het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd werd (zie o.m. J. Verhellen, *Het Belgisch wetboek IPR in familiezaken. Wetgevende doelstellingen getoetst aan de praktijk*, Brugge, die Keure, 2012, nr. 693) en of er geen sprake is geweest van de schending van (het algemeen criterium van) de rechten van verdediging.

Het voorgelegde afschrift van het echtscheidingsvonnis spreekt over een akte van echtscheiding die door de man werd afgegeven aan de vrouw. Verder leggen de verzoekers een vertaling voor van de 'Muslim Family Laws Ordinance van 1961' met als titel 7. Talaq (hun stuk 26). Dit hoofdstuk uit het familiewetboek omschrijft te 'talaq' als volgt: '(...) (1) Iedere man, die van zijn vrouw uit de echt wil scheiden, zal zo vlug mogelijk na de uitspraak van de talaq in welke vorm dan ook, aan de voorzitter een schriftelijke kennisgeving geven van zijn als zodanig handelen, en moet een afschrift ervan aan de vrouw bezorgen (...)'. Onder punt 8. wordt de ontbinding van het huwelijk anders dan talaq besproken als volgt: '(...) Waar het recht tot echtscheiding behoorlijk aan de vrouw werd gedelegeerd en zij dat recht wenst uit te oefenen, of waar een van de partijen voor het huwelijk het huwelijk wenst te ontbinden op een andere wijze dan door de talaq, zullen de bepalingen van paragraaf 7 mutatis mutandis en voor zover van toepassing, toepasselijk zijn. (...)'

Er moet rekening gehouden worden met het feit dat de verstoting zeer diverse verschijningsvormen kan aannemen naargelang van het land van oorsprong. Naar het oordeel van deze rechtbank wijst de in het echtscheidingsvonnis opgenomen 'akte van echtscheiding' naar de eenzijdige 'verstoting' van de vrouw door de man. Het Pakistaans recht voorziet onder het hierboven beschreven punt 8. niet over een initiatiefmogelijkheid tot echtscheiding. Het recht tot echtscheiding kan immers enkel 'gedelegeerd' worden aan de vrouw.

De rechtbank dient aldus de andere criteria van art. 57 WIPR te onderzoeken alvorens al dan niet te besluiten tot de erkenbaarheid.

Vooreerst blijkt dat er wel degelijk een rechter is tussengekomen om de echtscheidingsakte te homologeren. Het wordt dan ook een rechterlijke beslissing waarop de regels van de erkenning van vonnissen toepassing vinden.

Verder was er geen band met België op het ogenblik van de echtscheiding aangezien de verzoeker toen nog de Pakistaanse nationaliteit had (hij verkreeg de Belgische nationaliteit pas op 16 maart 2006, zie de brief van de FOD Justitie, stuk 7 verzoekers) en in Pakistan zijn verblijfplaats had. Ook de toenmalige echtgenote van de verzoeker had geen enkele band met België: ze verbleef in Pakistan en had de Pakistaanse nationaliteit.

Tenslotte blijkt uit niets dat de vrouw niet op ondubbelzinnige wijze en zonder enige dwang de ontbinding van het huwelijk zou aanvaard hebben. Uit het feit dat de akte haar bekend werd gemaakt en dat haar moeder namens haar is verschenen mag aangenomen worden dat aan deze voorwaarde is voldaan. Bovendien werd ook een verzoeningspoging ondernomen en werd aan haar een onderhoudsgeld van 4500 roepies toegekend. Er was sprake van een zekere vorm van debat.

Naar het oordeel van deze rechtbank voldoet deze specifieke vorm van huwelijksontbinding aan punt 7 van de Pakistaanse wet van 1961 en is in deze concrete omstandigheden niet aangetoond dat de vrouw werd gedwongen.

In die omstandigheden is het bewuste echtscheidingsvonnis erkenbaar als ook de overige criteria van art. 25 WIPR voldaan zijn.

c. De criteria van art. 25 WIPR

Art. 25 WIPR sluit de controle van het geschil zelf of de herziening ten gronde uit evenals de controle van het toegepaste recht behalve in het geval van art. 25, § 1, 3° WIPR, namelijk het geval waarbij de beslissing *alleen* zou verkregen zijn om te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht, in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken.

Uit niets blijkt dat de verzoeker louter en alleen door in Pakistan te gaan scheiden de bedoeling had om aan het normaal toepasselijke recht te ontsnappen of dat er een inbreuk gepleegd werd op de andere criteria van art. 25 WIPR.

Bij de vraag of de rechten van verdediging eventueel zouden geschonden zijn dient voornamelijk nagegaan te worden of de vrouw werd opgeroepen en gehoord tijdens de procedure en zij zich heeft kunnen verweren of in te stemmen met de echtscheiding.

Uit het voorliggend echtscheidingsvonnis blijkt dat de toenmalige echtgenote van de verzoeker werd opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank en dat ze werd vertegenwoordigd door haar moeder. Verder heeft de rechtbank ook een verzoeningspoging gedaan maar is deze daar niet in geslaagd. Na 90 dagen is de akte van echtscheiding verstreken. Uit niets blijkt dat mevrouw S. zou gehandeld hebben onder dwang of dat haar rechten van verdediging zouden geschonden geweest zijn.

2. De vordering tot erkenning van de Pakistaanse huwelijksakte van 20 maart 2005

Vermits geen multilaterale of bilaterale verdragen van toepassing zijn op de erkenning van de Pakistaanse huwelijksakte is het “*gemeen*” erkenningsrecht van toepassing zoals opgenomen in het Wetboek voor Internationaal privaatrecht van 2004 (afgekort WIPR).

Artikel 27 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep dient gedaan op enige procedure (erkenning van rechtswege), indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 WIPR (openbare orde-exceptie). Indien de erkenning geweigerd wordt, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. In dat geval geldt de procedure zoals beschreven in art. 23 WIPR (zie hierover: H. Storme, “Deel III. De erkenning en uitvoerbaarverklaring van vreemde rechterlijke beslissingen en akten”, in J. Erauw en mede-auteurs, *Internationaal privaatrecht*, Mechelen, Gandaius, Kluwer, 2009, nr. 215 e.v.).

Om een erkenning te bekomen moet de verzoeker de documenten voorleggen die in art. 24 WIPR worden opgesomd, voor zover zij van toepassing zijn ten aanzien van authentieke akten. In de praktijk zal het gaan om een uitgifte die voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid. Daarenboven moet de akte voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar ze werd opgesteld nodig zijn voor haar echtheid (art. 27 § 1, 2) en moet de akte rechtsgeldig zijn overeenkomstig het recht dat volgens het Belgisch wetboek op de betrokken rechtsverhouding toepasselijk is.

Dit betekent dat wanneer het om een huwelijksakte gaat de partners voor de *grondvoorwaarden* om te huwen dienen te voldoen aan het recht van het land waarvan zij de nationaliteit hebben (art. 46 lid 1 WIPR) en moeten zij de *vormvereisten* van het recht van het land waar het huwelijk werd gesloten in acht genomen hebben (art. 47 § 1 WIPR). Op die manier wordt het conflictenrecht getoetst.

Verder vermeldt art. 27 WIPR uitdrukkelijk dat bij die controle de artikelen 18 en 21 WIPR moeten in acht genomen worden. Er mag met andere woorden geen rekening gehouden worden met feiten en handelingen die als enig doel wetsontduiking hebben. Hier wordt nagegaan of de aanknopng berust op een rechtsfeit of rechtshandeling die niet uitsluitend gekozen werd om het toepasselijk recht te doen veranderen of ook niet geveinsd werd. Bovendien blijft ook de openbare orde-exceptie van toepassing: het door het wetboek aangewezen vreemde recht dat de in de akte vervatte rechtshandeling in principe beheerst, zal daardoor voor de controle van de rechtsgeldigheid conform art. 27 WIPR in bepaalde gevallen moeten vervangen worden door een andere relevante bepaling uit dat vreemde recht of uit het Belgisch recht.

De rechtbank stelt vast dat:

- stuk 1 van de verzoekers een gelegaliseerde versie is van een kopie van de huwelijksakte in het Pakistaans en een gelegaliseerde vertaling ervan; De rechtbank is van oordeel dat de betrokken huwelijksakte qua vorm rechtsgeldig werd opgesteld conform het Pakistaans recht;
- er geen discussie kan over bestaan dat de art. 18 en 21 WIPR niet van toepassing zijn: het houdt geen wetsontduiking in om te huwen in Pakistan nu de verzoekster de Pakistaanse nationaliteit heeft en de verzoeker inmiddels de Belgische nationaliteit heeft maar van Pakistaanse origine is; van enige noodzakelijke vervanging van de toepasselijke Pakistaanse wetgeving is evenmin sprake nu er geen strijdigheid met de Belgische openbare orde bewezen is.

Rest dan de vraag of voormeld huwelijk werd afgesloten mits naleving van de grondvoorwaarden om te huwen volgens de beide nationale wetten van de echtgenoten.

Zeker in het Belgisch recht is het niet toegelaten om een huwelijk te sluiten wanneer een van de echtgenoten nog gehuwd is (verbod op bigamie of polygamie). Waar het eerder echtscheidingsvonnis hierboven erkenbaar is, is er geen sprake van bigamie in hoofde van de verzoeker.

Verder wordt bezwaar gemaakt omdat de wachttijd van 90 dagen (tussen echtscheiding bij akte van 9 maart 2005 en nieuw huwelijk op 20 maart 2005) zoals voorgeschreven door het Pakistaans recht niet in acht zou zijn genomen door de verzoeker (toetsing Pakistaanse grondvoorwaarden conform art. 46 WIPR).

Zoals blijkt uit de door de verzoekers voorgelegde stukken bedraagt deze wachtermijn van 90 dagen een termijn voor de *vrouw* (iddat genoemd): bij ontbinding van het huwelijk door scheiding duurt de wachttijd drie menstruatieperioden en voor het geval dit om fysische redenen niet meer mogelijk is, bedraagt dit drie islamitische kalendermaanden (zie o.m. stuk 10 en 12 verzoekers). Uit stuk 12 van de verzoekers (een attest van een Pakistaanse magistraat

van 13 december 2011) blijkt dat de man een tweede huwelijk eender wanneer kan aangaan na de echtscheiding van zijn echtgenote. Hem wordt geen ‘iddat’-periode ten laste gelegd.

Het huwelijk afgesloten op 20 maart 2005 na de echtscheiding van 9 maart 2005 was aldus perfect mogelijk in hoofde van de verzoeker.

Bij gebreke aan andere bezwaren kan de Pakistaanse huwelijksakte erkend worden.

3. De erkenning van de Pakistaanse geboorteaktes

Dezelfde hierboven opgesomde erkenningscriteria gelden voor de drie voorliggende Pakistaanse geboorteaktes.

Waar gelegaliseerde geboorteaktes voorliggen en de drie kinderen geboren zijn binnen het huwelijk van de verzoekers (dat hierboven erkend werd) en het Belgisch recht (het recht van de nationale wet van de potentiële vader op het ogenblik van de geboorte was het Belgische recht) de vaderschapsregel van de echtgenoot van de moeder toepast, hebben de voornoemde drie kinderen de verzoeker als vader.

Waar de rechtsgeldigheid van de drie aktes wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht (art. 62 WIPR) en noch de toepassing van artikel 18 (wetsontduiking) noch de toepassing van art. 21 WIPR (openbare orde-exceptie) zich opdringen, bestaat er geen enkel bezwaar om de drie geboorteaktes niet te erkennen.

Ook op dit verzoek kan ingegaan worden.

4. De gerechtskosten

De verzoekers vragen over de kosten te beslissen als naar recht.

Het huidige verzoek wordt behandeld op eenzijdig verzoekschrift en doet geen geschil ontstaan waarbij de ene partij in het gelijk wordt gesteld en de andere partij in het ongelijk wordt gesteld in de zin van art. 1017, eerste lid, Ger. W.. De eisers op eenzijdig verzoekschrift hebben geen recht op een rechtsplegingvergoeding vanwege de afwezige tegenpartij (zie hierover ook: L. Samoy en V. Sagaert, ‘De wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van kosten en erelonen van een advocaat’, *R.W.* 2007-08, 684-685; J.F. Van Drooghenbroeck en B. De Coninck, ‘La loi du 21 avril 2007’, *J.T.* 2008, 47-48).

OP DEZE GRONDEN,
DE RECHTBANK,

met inachtneming van:

- artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken
- artikelen 1025 tot en met 1034 Ger.W.
- artikelen 18, 21, 27 en 31 WIPR.

Verklaart de verzoeken van de verzoekers tot erkenning ontvankelijk en gegrond als volgt.

ERKENT

1. de huwelijksakte, opgesteld te Gujrat (Pakistan) op 20 maart 2005 (ingeschreven onder de derde folio, nummer 45) waarin het huwelijk tussen de verzoekers wordt afgesloten en

2. de geboorteaktes van

- a. R. S. U. (geboren te [...] (Pakistan) op [...]),
- b. I. S. U. (geboren te [...] (Pakistan) op [...]) en van
- c. M. S. U. (geboren te [...] (Pakistan) op [...]).

Laat de kosten van deze eenzijdige procedure ten laste van de verzoekers en begroot deze kosten op € 60,00 rolrecht.

Aldus, in tegenwoordigheid van Guy Baesen, eerste substituut-procureur des Konings, behandeld in raadkamer en uitgesproken in openbare terechtzitting van de derde burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op dertien februari tweeduizend veertien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: alleenrecht-sprekend rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

